

TATICA *iz* KORINTA

TESSA AFSHAR

TATICA IZ KORINTA

TATICA IZ KORINTA

Tessa Afshar

DRUŽINA
2020

*Družini Hakim, moji drugi družini v veri,
v prijateljstvu in ljubezni:
Faeghu, Noureen, Raminu, Lindi,
Christianu, Alexandri
in v ljubeč spomin na predraga
Farshida in Alano.*

*Za Johna,
ki verjame vame in za to tudi plača ceno.*

PROLOG

Nekoč si me vprašal, kako je lahko ženska, kot sem jaz, postala tatica. Kako sem se lahko ob vsem, kar sem imela – očetovo ljubezen, razkošen dom, športne dosežke – odvrnila od zakona in zašla na kriva pota.

Lahko bi odrezavo odgovorila, da je bila za to kriva nespečnost. Tiste usodne noči, ko sem vstala s postelje, da bi šla po toplo tinkturo baldrijanovih koreninic za boljši spanec, sem opazila, da je oče skozi stranska vrata smuknil na temno ulico.

Moj oče je bil skrivnosten človek, zato sem se tiste noči odločila razvozlati veliko skrivnost, ki ga je obdajala in katere breme je uničilo zakon mojih staršev.

Na dvorišču sem vzela star plašč, se zavila v njegove goste gube in mu sledila po ovinkasti poti. Kmalu nisem več vedela, kje sem. Luna je tistega večera počivala pod odejo oblakov in me skrivala, medtem ko sem zasledovala očeta.

Oče se je nazadnje le ustavil. Oblaki so se začeli trgati in postalo je dovolj svetlo, da sem prepoznala stavbe, ki so me obdajale. Bila sva v premožni soseski.

Korinčani smo v znamenje gostoljubja vrata podnevi puščali odprta. Ponoči pa so bila zaprta in zapahnjena, tako zaradi varnosti kot tudi v znak tega, da je čas za obi-

ske minil in da so njihovi prebivalci že v postelji. Po pričakovanjih so bila tudi vrata te vile že zdavnaj zapahnjena.

Potuhnila sem se za grm in se spraševala, kaj oče name-rava. Zbuditi celo hišo s trkanjem? Nekaj je iskal v svojem pasu, nato pa si je na obraz navlekel masko.

Vzelo mi je dih. Se je nameraval pošaliti iz hišnega gospodarja? Ali pa je imel prepovedani skrivni zmenek s kakšno žensko iz tiste hiše? Bil je samski, za svoja leta še vedno privlačen. Nikoli nisem razmišljala o njegovem zasebnem življenju in sem se zdrznila ob misli nanj v družbi ženske. Nastopil je dober trenutek, da čim hitreje stečem od tam, vendar sem obstala kot vkopana.

Oče je stopil k vzhodnemu zidu vile in urno splezal po vrbi, ki je rasla v bližini. Morala sem priznati, da je z drevesa zelo okretno skočil na zid. Spretno je pograbil veje drugega drevesa, ki je raslo na vrtu, in se zavihtel v njegovo krošnjjo. Izgubila sem ga izpred oči.

Sedla sem in razmišljala o dokazih, ki sem jih imela na dlani. Očetove skrivne dejavnosti sredi noči. Maska. Prikrit vstop v vilo. Odgovor je bil kakor na dlani, vendar sem ga odklanjala.

Med čakanjem sem izgubila občutek za čas. Koliko časa je že minilo od tedaj, ko je splezal v vilo? Ura? Manj? Nihče ni sprožil preplaha ... zaenkrat. Obšle so me skrbi. Kaj neki počne notri? Kaj, če ga bodo ujeli? Zapustila sem skrivališče in med potjo proti vili s pogledom hitro premerila okolico. Nikogar ni bilo na spregled. Odmaknila sem si tuniko in plašč, splezala na isto vrbo kot oče in se skrila med njenimi vejami. Še vedno nisem videla ničesar.

Z glavo sem se naslonila na debelo vejo. Kaj naj storim? Naj čakam? Naj ga grem iskat? Tedaj pa sem nekaj zaslišala. Nekdo je tekel skozi grmičevje. Več jih je bilo.

Nekdo je zaklical: »Stoj! Hej, ti tam! Takoj se ustavi!«
Veja se mi je izmaknila iz rok. Mislila sem, da je stražar vi-

del mene, zato sem bila pripravljena skočiti na ulico. Nato sem zagledala prizor, ob katerem mi je zledenela kri.

Proti meni je tekel oče, za njim pa velikan z mečem v roki. Očeta je mož z orožjem hitro dohiteval. Ocenila sem razdaljo, ki ga je ločevala od zidu, in čas, ki bi ga potreboval za plezanje na drevo in nato še plezanje po drevesu na drugo stran. Vedela sem, da mu ne bo uspelo.

Ujeli ga bodo. Pred mojimi očmi ga bodo ubili.

No, konec zgodbe poznaš.

Najbrž bi lahko dolžila očeta, da me je tisto noč zavedel, da je s svojim slabim zgledom uničil moje najboljše name-ne, kajti če ne bi skušal oropati tiste hiše, se tudi jaz ne bi začela ukvarjati s krajo.

Ampak izbire, ki nas vodijo na kriva pota, imajo pogosto bolj zapletene začetke.

Začetke, kot so tisočere besede, ki jih je neusmiljeno izgovarjal moj dedek, ko sem živela v njegovi hiši – pikre in brezobzirne besede, ali tisoče stvari, ki jih nikoli ni izrekla moja mati, nežnih, spodbudnih izrazov, ki bi mi ozdravili dušo. Lahko bi dolžila leta v Atenah, ko sem za lastno družino postala nevidna; bila sem deklica v moškem svetu.

Največjo odgovornost pa nosim, kot veva oba, dragi Pavel, prav sama.

Sama sem sprejemala svoje odločitve. Rane zgodnjega življenja bi si lahko pozdravila, jaz pa sem jih spremenila v izgovor za to, da sem lahko počela, kar sem želela.

Dokler me nisi naučil ljubiti.

To pismo ti pišem, medtem ko sedim ob grmadi za sežiganje trupel in se mi budijo spomini. Ogenj žari in požira kosti človeka, ki ga nisem znala ljubiti. Vonj pepela mi polni nosnice, ko pomislim na tvoje besede: »Ljubezen nikoli ne mine.« In celo soj tega velikega ognja, ki tako jezno goltata človeško breme, mi je v tolažbo; vem namreč, da je nekje ljubezen, ki nikoli ne mine, ljubezen, ki zapolni mnoge vrzeli, ki sem jih pustila za seboj.

PRVI DEL

Odkritje

*»In če mu kdo poreče:
'Kaj so te brazgotine na tvojih prsih?'
bom odgovoril:
'Ranjen sem bil v hiši tistih, ki me ljubijo!«
Zah 13,6*

PRVO POGlavJE

Prvič sem se na skrivaj plazila po hiši in splezala skozi okno, ko je luna sijala visoko na nebu in sem bežala od doma. Mor-da beseda *dom* ni prava. Na dedkovo vilo v Atenah v naspro-tju z bratom Dionizijem nikoli nisem gledala kot na dom. Tisti pokončni branik grške tradicije je bil osem nesrečnih let moja ječa, past, iz katere nisem mogla uiti, norišnica, v kateri so se njenim prebivalcem zaradi preveč filozofije in starinskih načel skisali možgani. Nikoli pa ni bila moj dom.

Doma sem bila v očetovi vili v Korintu.

Tistega večera, ko je mesečina osvetljevala noč, sem se odločila, da bom prišla tja ne glede na ovire, ki jih bom sre-čala. Kot šestnajstletnica, ki se je v varstvu noči kobacala skozi okno v prvem nadstropju, nisem imela dovolj pameti, da bi se česa bala. Pred menoj so ležali Korint, moj oče in svoboda. Kot vedno me je v tišini zvesto in vdano čakal po-svojeni brat Teodor. Ne glede na to, kako nepremišljeni in nevarni so bili moji načrti, je bil Teo vedno ob meni.

Stal je na dvorišču in stražil, medtem ko sem se spuščala po spolzkem stebrišču pod svojim oknom in so mi noge za trenu-tek bingljale nad praznino teme in zraka. Centimeter za centi-metrom sem se premikala naprej, dokler pod stopali nisem za-čutila vej lovorovega drevesa. Ne da bi se zmenila za odrgnine,

sem se spustila in skočila med dišeče listje. Pogosto sem plezala po teh gladkih vejah, ki so bile za lovorovo drevo nenavadno visoke. A to sem počela podnevi in v nasprotni smeri. Zdaj pa sem od zgoraj skočila na drevo v upanju, da me bo ujelo ali da se bom lahko oklenila kakšne veje, preden bi padla na tla in si na dedkovih starinskih marmornih ploščicah polomila kosti.

Moji prsti so bili kot nalašč za ta nevarni podvig, in kot bi čutili, kaj je treba, so našli trdno vejo, se je oklenili in preprečili padec. Pretipala sem se na tla, s čimer pa nisem več imela veliko dela. Mati bi se ob tem zgrozila. Ob misli nanjo sem se nasmehnila.

»Lahko bi si zlomila vrat,« je šepnil Teo s stisnjenimi zobmi. Čeprav je bil mojih let, je bil videti celo desetletje starejši. Jaz sem se penila kot morje, hitro sem jezno vzvalovala, on pa je bil vedno nepremičen kot kamen, moja trdna skala v spremenljivi usodi.

Ob pogledu nanj so se mi napete mišice v ramenih sprostile in nasmehnila sem se. »Nisem si ga.« Zgrabila sem culo, ki jo je pripravil zame. »Vrata?«

Odkimal je. »Agis je bil videti odločen, da bo danes ostal trezen.« Pogledala sva proti sužnju, ki je zvit v klopčič na svojem ležišču pred vhodnimi vrati tako glasno smrčal, da se je kosal s škržati.

»Bojim se, da te čaka še več plezanja, če res nameravaš oditi v Korint,« je zašepetal Teo. Stopil je korak bliže, da sem lahko nejasno videla obris njegovega dolgega obraza. »Veš, nič več ne bo tako kot doslej, če boš to storila, Ariadna. Ne glede na to, ali ti bo uspelo ali ne. Še vedno si lahko premisliš.«

V odgovor sem se obrnila in šla proti visokemu zidu, ki je kot neizprosni stražar obdajal hišo. Zaradi dedka nisem več mogla ostati. Že veliko prej bi morala pobegniti.

S pogledom sem motrila visoki zid in spoznala, da bom potrebovala pospešek, da ga bom lahko preplezala. Ob vodnjaku sredi dvorišča so sužnji pustili velikanski možnar, ki mi je segal do pasu. Dober bo za odskočno desko. Mo-

žnar je bil težji, kot sva pričakovala. Ker bi povzročala prevelik hrup, če bi ga vlekla, sva ga morala dvigniti. Mišice v rokah so mi drgetale, ko sva ga nesla. Na pol poti do cilja mi je spodrsnilo na spolzkem kamnu in izmuznil se mi je iz rok. Zaropotalo je, ko je padel na marmornata tla.

Agis se je predramil in sedel. S Teom sva se vrgla na tla in se skrila za možnar. »Kdo je tam?« je zamomljal Agis.

Vstal je in pogledal okrog, nato pa stopil proti nama. Ustavil se je le za dlan od moje rame. Še korak, in bi me odkril. V glavi mi je šumelo. Otrpnila sem od strahu, pozabila sem izdihnuti.

To je bila moja edina priložnost za pobeg. Če bi Agis zaglal preplah in bi me prijeli, bi dedek poskrbel za to, da bi ostala zastražena v ženskih sobanah, dokler ne bi klonila pred njegovimi zahtevami. Vame je imel uperjeno popolno orožje. Če se ne bi hotela poročiti s tistim norcem, Dracom, bi kaj storil Teu. Vedela sem, da ne bi ostalo pri grožnji. Imel je sijajen um, oster kot konica jekla, in prav takšno srce. Vest ga ne bi prav nič pekla, če bi mučil nedolžnega, da bi dosegel svoje. Tea bi prebičal in za vsak udarec obdolžil mene, ker nisem ubogala njegovega ukaza.

Usoda mi je poslala nenavadnega osvoboditelja. Na pomoč mi je prišel maček Herodot. Čeprav je bil divji, se je zadrževal na dedkovem posestvu, ker sva ga s Teom na skrivaj posvojila in ubogo žival hranila, kadar sva lahko. Mati nama je to dejanje usmiljenja prepovedala, a ker je maček rad lovil miši in drugo golazen, so sužnji ob najini neubogljivosti zamižali na eno oko.

Ravno ko je bil Agis le korak od mene, je čez njegovo nogo stekel Herodot.

»Ah,« je vzkliknil suženj in odskočil. »Zverina neumna! Ko me boš naslednjič zbudil, te bom odril in vrgel vranam.« Godrnjaje se je vrnil na svoje ležišče. S Teom sva nepremično in molče čakala, dokler tihe noči ni znova začelo vznemirjati njegovo smrčanje.